

Sweet memories

Olav Petri

Nederland, daar schijf ik zelden over. Ik ga het doen, met een stuk jeugdsentiment.

Ik ga terug naar eind jaren '40 van de vorige eeuw. In die tijd zat ik aan de eettafel bij mijn grootouders. Op tafel lagen enveloppen die een blauwe en een groenige postzegel hadden, de blauwe had het cijfer 2 en de groenige het cijfer 4. Het was mijn eerste bewuste kennismaking met postzegels. Dat het de beroemde cijferpostzegels van ontwerper Van Krimpen waren, wist ik natuurlijk niet, maar de cijfers intrigeerden me. Immers, op school moest je cijfers leren schrijven, in hokjes, volgens het voorbeeld dat de juf op het bord had geschreven. De cijfers op school waren echter anders. De 2 op school had onderaan een gebogen lijn, een soort krul, de 4 op school was boven open. Van Krimpen had bij de 2 een rechte lijn als basis en bij de 4 was de top een gesloten punt.

Van Krimpen won mijn hart, op een of anderen manier spraken zijn ontwerpen een kind aan. De cijfers waren mooi. Je probeerde ze na te tekenen en dat viel niet mee zonder eerst een hokje te tekenen. In een schoolhokje pasten ze niet, lastig.....

Bijzonder was ook dat bij de 2 een streep eindigde in een rechte afsnijding, terwijl bij de 4 het cijfer op een schuine punt bleek te staan. Dan was er nog een ander intrigerend verschil tussen de 2 en de 4: de lijn van de 2 werd geleidelijk breder en smaller. Bij de 4 zijn de lijnen smal of breed, zonder geleidelijkheid. Feilloos natekenen is me destijds niet gelukt.

In het ziekenhuis kreeg ik als kind post, een grijze postzegel met een mijnwerker stond er op. Dan had je de beroemde fotoportretten van Nederlandse jeugd van Cas Oorthuys die de aandacht trokken. Ze verdwenen in een klein stockboekje.

Het vervolg kwam weer later, andere kinderen hadden brede rode en blauwe postzegels van de kroning van koningin Elisabeth van Engeland. Later bleken er nog meer kleuren te bestaan. Inmiddels had je ook het verschijnsel "serie" ontdekt, postzegels met hetzelfde plaatje, Juliana of Wilhelmina, maar telkens andere cijfers en kleuren. Een tante had een schoenendoos vol bevrijdingszegels, u weet wel, die grote oranje leeuw. Ik had er maar één nodig, de rest wegruilen werkte niet want andere kinderen hadden hem al. Dan de zeehelden nog en de Germaanse symbolen, zoeken, series aanvullen. Een opa had in 1923 een Schaubek album van de gehele wereld gekocht en er nooit wat mee gedaan. Er zaten landkaartjes in van veel Europese landen, hokjes voor postzegels, en eindeloos bladzijden voor zegels van heel veel landen die tegenwoordig alleen de oude filatelist allemaal probleemloos kan opnoemen. De Cook eilanden, Samoa, New South Wales, Siam. Hoe vaak heb ik het album niet doorgebladerd! Geweldig was dat, ik was verkocht. Helemaal verlekkerd keek je naar de Franse koloniën in Afrika, een tijger sloop door struikgewas, de landsnaam stond op twee slagstanden van olifanten. Je kende de zegels alleen zwart wit. En dan had de vader van een vriendje dergelijke tijgerpostzegels in felle kleuren in een stockboek zitten. Ik smolt van opwinding.

De aansluitende herinnering is een huiskamer met kolenkachel. Het is winter, de tijd tussen school en avondeten. Van je zakgeld had je in de postzegelwinkel een pakje gekocht met 100 postzegels van Duitsland voor 65 cent. Er zat cellofaan omheen en je keek eindeloos in de etalage welk pakje je zou kopen. Bovenop lag een grote blauwe postzegel die weinig ruimte liet om te raden van wat er onder kon zitten. Dus het pakje kopen zonder die grote blauwe zegel? Tja, dan had je die aantrekkelijke grote zegel weer niet. En telkens maar hopen dat de 42 pfennig groen van de Duitse naoorlogse serie bij zou zitten. Nooit gebeurd helaas. Uiteindelijk heb ik hem in 1955 moeten kopen. Los. Veel te duur voor mijn schaarse zakgeld.

En de cijfers van Van Krimpen? Bekijk ze eens aandachtig. Dan zie je dat een meester aan het werk is geweest.